

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 92.927 van 1 februari 2001  
in de zaak A. 76.955/XIV-426.**

In zake : XXX,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat P. HUBERT,  
kantoor houdende te 1200 BRUSSEL,  
Dapperenlaan 1, bus 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door  
de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
**DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX van  
Congolesse nationaliteit, op 29 december 1997 heeft  
ingediend om de vernietiging te vorderen van de bes-  
lissing van 16 oktober 1997 van de Vaste Beroepscom-  
missie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer,  
waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erken-  
nen;

Gelet op de beschikking van 27 januari  
1998 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel  
van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories  
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste  
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 14 juli 1999  
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van  
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. HUGET die, loco Advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Congolese nationaliteit, komt op 17 januari 1993 in België aan en vraagt op 15 februari 1993 om erkenning van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 13 juni 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

" (...)

L'intéressée, ressortissante de la République démocratique du Congo, est arrivée en Belgique le 17 janvier 1993, munie de son passeport national. Le 15 février 1993, elle demandait à être reconnue réfugiée.

Selon ses dernières déclarations, depuis mai 1992, elle aurait fait partie d'un mouvement de femmes dénommé "Femmes Debout". Elle y aurait été chargée de la mobilisation. Le 12 septembre 1992, cinq agents de sécurité du CND (Centre National de Documentation) seraient venus très tôt le matin à son domicile pour l'arrêter. Elle aurait alors été conduite dans un immeuble à Binza. L'intéressée y aurait été interrogée. Elle aurait subi des violences sexuelles au cours de son incarcération. Toutefois, deux jours plus tard, elle aurait pu s'évader grâce à l'intervention d'une connaissance appartenant au CND qui travaillait là où elle se trouvait détenue. Après son évasion, elle se serait réfugiée à Ndjili jusqu'à son départ du Congo (ex-Zaïre).

Force est de constater cependant que les propos de la requérante sont entachés de contradictions qui nuisent à la crédibilité de son récit.

Tout d'abord, il convient de remarquer que la requérante n'a apporté aucun élément probant concernant les faits et les persécutions invoquées.

Par ailleurs, selon ses dires au Commissariat général, c'est l'agent du CND qui aurait entrepris les démarches pour la faire voyager. Or, il ressort des informations communiquées par l'Ambassade de Belgique à Kinshasa que l'intéressée a introduit une demande de visa le 11 novembre 1992 dans le but d'effectuer des achats divers et que sa demande a été appuyée par un général de la Garde Civile, ce qui contredit les propos de la requérante. A cet égard, il semble peu crédible qu'une personne qui serait réellement considérée comme une menace pour le pouvoir en place puisse bénéficier de tels appuis et quitter son pays sous sa véritable identité.

D'autre part, l'intéressée déclare avoir été arrêtée par des agents du CND le 12 septembre 1992 or, selon les informations à la disposition du Commissariat général, depuis 1980, les du CND (Centre National de documentation) ont été remaniés pour constituer, au moment, des faits invoqués par la requérante, le SNIP (Service National d'Intelligence et de Protection) (cfr not. Doc réfugiés, suppl au n/212, 16/29 mars 1993, p.12).

Il n'est dès lors pas crédible qu'elle puisse avoir été arrêtée par des agents du CND et détenue dans un de leurs immeubles.

Enfin, selon les renseignements consignés dans sa demande de visa, l'intéressée résidait au Congo (ex-Zaïre) rue. dans la zone de Limete, alors que dans ses déclarations faites dans le cadre de sa

demande d'asile, l'intéressée a déclaré habiter avenue .. dans la zone du Mont Ngafula.

Dès lors, il ressort de ce qui précède que les propos de la requérante ne sont pas dignes de foi, pas plus que les persécutions invoquées.

A l'appui de ses déclarations, l'intéressée a déposé plusieurs documents émanant de membres de sa famille qui ne peuvent être pris en considération en l'espèce en raison de l'absence de caractère probant attaché aux correspondances privées.

Par ailleurs, le télex envoyé à la requérante le 3 février 1993 fait allusion à la situation générale à Kinshasa au lendemain des pillages de janvier 1993 qui avaient touché toute la ville, sans plus.

En conclusion, des éléments du dossier, il ressort qu'il ne peut être considéré que la requérante aurait quitté le Congo (ex-Zaïre) et en demeure éloignée en raison d'une crainte fondée de persécution, au sens de l'art. 1er, par. A, al. 2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951. Partant, la qualité de réfugiée ne peut lui être reconnue. (...).".

1.3.

Verzoekster tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 27 juni 1997 in het Frans hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4.

Met een beslissing van 26 september 1997 wordt het beroep ontvankelijk verklaard en de verdere behandeling ervan uitgesteld naar de zitting van 13 oktober 1997.

1.5.

Op 16 oktober 1997 neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt bevestigd. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Gelet op de verschijning van mr. Isabelle Dekegel ter zitting van 13 oktober 1997 die verschijnt loco mr. Luc Denys, beiden advocaat aan de balie van Brussel, als raadsleiden van appellante

L. M. welke zelf evenwel, en zonder enige persoonlijke verantwoording hiervoor, afwezig blijft terwijl de voor haar voorziene tolk ter zitting eveneens aanwezig is;

Gezien mr. I. Dekegel ter zitting verwijst naar het faxbericht dat mr. L. Denys op 10 oktober 1997 aan de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen had overgemaakt en waarin deze stelde dat de oproepingsbrieven voor de zitting van 13 oktober 1997 ook tenminste vijftien dagen voor de zitting hadden moeten verzonden zijn en dat er daarom ter zitting van 13 oktober 1997 om een nieuwe verdaging zou verzocht worden;

Overwegende dat er evenwel geen enkele wettekst voorhanden is welke een termijn oplegt die zou moeten nageleefd worden voor het uitstellen of in voortzetting stellen van de behandeling van een ingesteld beroep; dat in de voorliggende zaak het in behandeling nemen en het in voortzetting stellen van het ingestelde beroep op tegenspraak gebeurde op de zitting van 26 september 1997 en de verwijzing naar artikel 15 van hogervermeld koninklijk besluit van 19 mei 1993 daarop geen betrekking heeft maar uitsluitend op de fixaties van ingestelde beroepen en die zich voorafgaandelijk op de algemene rol van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bevonden;

Overwegende dat appellante, door ter zitting afwezig te blijven, niet heeft laten blijken dat ze volledig wilde medewerken aan het onderzoek dat over haar verzoek tot erkenning als vluchteling moet worden gedaan; dat zij evenmin ter ondersteuning van haar stelling in graad van beroep enig nieuw stuk voor toetsing ervan heeft weten voor te brengen hoewel het ook in beroep haar verplichting bleef zorg te dragen voor de bewijslast van de door haar als verzoekster aangebrachte elementen (zie nrs. 195 en 196 op blz. 51 en nr. 205a op blz. 53 in de 'Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié' uitgegeven in september 1979 te Genève door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen), zodat er mag gesteld worden dat appellante tekort schiet aan haar eigen verplichtingen;

Overwegende dat appellante in haar vragenlijst uitdrukkelijk schreef dat zij omwille van haar politieke opvattingen in botsing gekomen was met de opvattingen die in haar land van oorsprong toen door de toenmalige dictator Mobutu werden opgedrongen; dat zij naar haar land niet eerder wilde terugkeren dan wanneer diens dictatuur zou gevallen zijn en zijn veiligheidssysteem er geneutraliseerd werd; dat ze echter maar tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken had erkend dat ze nooit omwille van haar politieke opvattingen werd veroordeeld, wel dat ze twee dagen van haar vrijheid was beroofd

geweest, aangehouden door de veiligheidsdiensten op 12 september 1992, en in die twee dagen werd geslagen, gemarteld en verkracht, maar het was wel dank zij iemand van diezelfde veiligheid waarmee ze goede relaties had, en die dus toen dat risico nam aan zijn eigen beroepsplichten te verzaken teneinde haar zo snel vrij te doen komen en die haar aangeraden had zich daarna te gaan verbergen;

Overwegende dat het dan ook merkwaardig is te moeten vaststellen dat appellante, met haar tot 27 augustus 1994 geldig verlengd paspoort, en een op 8 januari 1993 bekomen visa, langs de luchthaven van Ndjili op 17 januari 1993 haar land zonder moeilijkheden bij de uitreiscontrole kon verlaten, en waaruit moet worden afgeleid dat ze toen, ondanks de door haar voorgehouden onregelmatige ontsnapping aan de veiligheidsdiensten, niet als een door de overheid gezocht persoon gesignaleerd stond;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar oordeel moest steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (R. Fernhout. 'Erkenning en toelating als vluchteling in Nederland', Kluwer, Deventer, 1990, blz. 76, nr. 95; J.C. Hathaway 'The Law of Refugee Status', Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75; R. Bruin 'Het asielrecht vereist een ex nunc Toetsing', supplement bij Nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht, 1992, 149-156; Raad van State nr. 46.530 Mungsiensi/Belgische Staat van 16 maart 1994);

Gelet op het feit dat deze stelling voortvloeit uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd is in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en waarin het criterium 'gegronde vrees voor vervolging' het wezenlijke is; dat determinerend is bij het onderzoek van dit criterium of appellanthans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in haar land van oorsprong;

Overwegende dat uit het voorliggende dossier van appellante blijkt dat zij destijds alhier bescherming kwam vragen omdat zij in haar land van oorsprong vervolging vreesde door het er toen heersende regime, een dictatoriaal bewind dat er toen belichaamd werd door president Mobutu welke hiervoor op al zijn politiediensten kon steunen, maar die president Mobutu heeft ondertussen zelf vrijwillig zijn land verlaten en ondertussen is het bewind in andere handen overgegaan, een nieuw bewind dat zelfs de benaming van het land dat zij destijds als Zaïre ontvluchtte veranderde in Democratische Republiek Congo;

Overwegende dat er voor appellante tot hiertoe uit geen enkel element kan blijken dat zij ooit in

contact kwam met de huidige nieuwe bewindvoerders, zodat niet kan ontkend worden dat er, sinds het nieuwe bewind, geen enkel op haar persoon betrekking hebbend gegeven kan worden aangebracht zodat er voor appellante dus allerm minst geloofwaardig kan gemaakt worden waarom zij als vroegere hevige opposant van de er verdwenen president Mobutu er thans nog enig gevaar zou kunnen lopen omwille van de persoon die zijzelf is of dat zij vanwege de huidige machthebber ook maar iets persoonlijks zou te vrezen kunnen hebben waar ook over het ganse en toch bijzonder uitgestrekte grondgebied van haar land van oorsprong;

Overwegende dat men toch niet buiten de beschouwing om kan dat appellante zich thans zou moeten verheugen over het aantreden van een nieuw bewind dat de vlucht van president Mobutu door zijn optreden wel kon veroorzaken nadat eerder alle andere pogingen daartoe faalden, want dankzij deze omwenteling verdween in haar land van oorsprong het regime dat zij vroeger steeds zegde te hebben willen ontvluchten omdat zij voorhiel daarvoor precies toen een gegronde vrees te koesteren, een regime dat verdwenen is zonder dat ook maar iets van zijn vroegere invloed overeind bleef;

Overwegende dat uit betrouwbare informatie waarover de Vaste Beroepscommissie beschikt (Auswärtiges Amt, Bericht über die asyl- und abschieberelevante Lage in Zaïre, Bonn, 8 december 1995, 514-516.80/3ZAI), reeds bleek dat een rechtstreekse vervolging van personen om reden van hun ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of wegens hun politieke overtuiging niet bestond tijdens de laatste maanden van het Mobutu-regime en dat er toen evenmin, en nu nog in mindere mate, een vervolgingsgevaar bestond voor zich in het verleden situerende activiteiten zoals de deelname aan optochten, demonstraties van politieke partijen of vakbonden, zelfs wanneer op het ogenblik van de feiten zelf deze wel tot repressie hadden geleid;

Overwegende dat appellante er bij de behandeling van haar verzoek in graad van beroep evenmin in geslaagd is om elementen aan te brengen die als geloofwaardig zouden kunnen aangenomen worden en in verband zouden kunnen staan tot één der elementen van de ingeroepen Conventie van Genève zodat er ook na heronderzoek moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds eerder tot het voor appellante passende besluit was gekomen vermits de door appellante gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen, en rekening houdende met wat er bij de Vaste Beroepscommissie bekend is, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellante, die zich buiten het land bevindt waarvan zij de nationaliteit bezit, de

bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van Artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

## 2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het verzoekschrift in strijd met het bepaalde in artikel 51/4, §§ 1 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in het Frans werd opgesteld en dienvolgens niet ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij eraan voorbijgaat dat artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij de wet van 10 juli 1996, niet van toepassing is op de aanvragen tot erkenning van de status van vluchteling ingediend vóór 22 oktober 1996, datum van de inwerkingtreding van de wet van 10 juli 1996 (zie artikel 8, § 2, eerste lid van de wet van 10 juli 1996); dat, vermits de aanvraag van verzoekster voordien werd ingediend, deze wetsbepaling in haar geval niet van toepassing is; dat de vraag of artikel 51/4 wel de draagwijdte heeft die de verwerende partij er meent in te onderkennen, dan ook buiten beschouwing kan worden gelaten; dat de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep moet worden verworpen;

## 3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat in het eerste onderdeel van het eerste middel verzoekster de schending aanvoert van artikel 8, § 2, van de wet van 10 juli 1996, doordat de eerste voorzitters de rechtsplegingstaal

hebben bepaald terwijl ze daartoe niet gemachtigd waren, gezien ze in haar beroepschrift niet om de bijstand van een tolk had gevraagd en ze impliciet maar zeker voor het Frans als rechtsplegingstaal had gekozen door dit beroepschrift in die taal op te stellen; dat in een tweede onderdeel ze laat gelden dat de uitsluiting van een afzonderlijk beroep tegen de beslissing tot wijziging van de rechtsplegingstaal strijdig is met de artikelen 6 en 13 EVRM; dat ze in ondergeschikte orde vraagt de volgende prejudiciële vraag aan het Arbitragehof voor te leggen :

"L'article 8, § 2, dernier alinéa, de la loi du 10 juillet 1996 modifiant la loi du 15 décembre 1980, est-il compatible avec les articles 10 et 11 (à lier avec l'article 191) de la Constitution (notamment du fait que la différence de traitement entre ceux ayant fait un choix explicite de langue et ceux ayant fait un choix implicite mais certain en faisant usage d'une langue nationale pour l'introduction de leur recours ne semble reposer sur aucune justification objective et raisonnable)?"

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het beroep van verzoekster weliswaar in het Frans werd ingeleid, maar niet uitdrukkelijk vermeldde geen hulp van een tolk te verlangen en evenmin een uitdrukkelijke keuze voor de Franse taal bevatte, dat de beslissing tot aanwijzing van de rechtsplegingstaal terzelfdertijd als de beslissing ten gronde kan worden bestreden;

3.1.3.1. Overwegende dat luidens artikel 8 § 2, vierde lid, van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 de vreemdeling het Nederlands of het Frans als taal van de rechtspleging kan kiezen en bepalen de eerste voorzitters gezamenlijk de taal van de rechtspleging indien hij niet voor één van deze talen kiest; dat het niet volstaat het beroepschrift in het Nederlands of het Frans op te

stellen; dat de vreemdeling in zijn beroepsakte uitdrukkelijk voor één dezer talen moet opteren; dat vermits verzoekster niet uitdrukkelijk voor het Frans als proceduretaal had gekozen, de eerste voorzitters gemachtigd waren deze taal aan te wijzen; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

3.1.3.2. Overwegende dat kritiek op de wetsbepaling luidens welke de beslissing tot bepaling van de rechtsplegingstaal "niet vatbaar is voor enig afzonderlijk beroep" niet dienstig wordt aangevoerd, nu verzoekster deze voorbereidende beslissing samen met de eindbeslissing aanvecht; dat het tweede onderdeel niet ontvankelijk is;

3.1.3.3. Overwegende dat uit geen enkel dossierstuk kan worden afgeleid dat verzoekster de thans aangevoerde schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel aan de Vaste Beroepscommissie heeft voorgelegd; dat deze grief niet voor het eerst voor de Raad van State kan worden ingeroepen; dat er dan ook geen reden is om het Arbitragehof te consulteren;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster in het tweede middel betoogt dat de tweede oproeping haar met miskenning van artikel 15 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 slechts drie werkdagen voor de zitting werd toegezonden;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat betrokkene minstens sinds 27 september 1997 de datum van het nieuwe verhoor kende, dat zij niet aantoonde in de onmogelijkheid te zijn geweest haar komst ter zitting voor te bereiden;

3.2.3. Overwegende dat blijkens het verslag van de zitting van 26 september 1997 de zaak op deze zit-

ting uitgesteld werd naar 13 oktober 1997 om 12 uur; dat op de zitting van 26 september 1997 verzoekster vertegenwoordigd was door haar toenmalige raadsman; dat waar artikel 15, vierde lid, van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen voorschrijft dat "de oproepingsbrieven ten minste vijftien dagen voor de zittingsdag worden verzonden", deze bepaling niet de verplichting inhoudt om de vreemdeling opnieuw minstens vijftien dagen voor de nieuwe zittingsdag op te roepen, wanneer de datum van die latere zitting in aanwezigheid van zijn raadsman door de gemachtigde bijzitter werd vastgesteld; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat het derde middel afgeleid is uit de schending van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 48, 57/12, vierde lid, en 57/22 van de wet van 15 december 1980, van artikel 1, A(2) van het Verdrag van GENEVE van 28 juli 1951, van artikel 1 van het Protocol van NEW YORK van 31 januari 1967, van de manifeste beoordelingsfout en van de bij de bepaling van het statuut van vluchteling toe te passen procedureregelen; dat in dit middel verzoekster laat gelden in verband met haar gebrek aan medewerking : dat ze op aanbeveling van haar raadsman afwezig was op de zitting van 13 oktober 1997, in verband met de wijze waarop zij haar land heeft verlaten : dat in de aangevochten beslissing geen rekening wordt gehouden met de door haar op dit punt verstrekte verduidelijkingen, dat een geldig paspoort op zich niet wijst op de afwezigheid van vrees voor vervolging; in verband met de wijziging van het regime in het land van herkomst : dat de door haar verstrekte gegevens -met name haar actueel verzet en de vervolging van leden van de vereniging waarvan ze een mili-

tante was- niet toelaten haar beroep als kennelijk ongegrond te verwerpen, dat de aangevochten beslissing deze elementen niet ontmoet en aantoonst waarom ze geen aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van GENEVE inhouden; dat zij daarnaast aanvoert dat haar beroep in het dispositief van de bestreden beslissing ongegrond wordt verklaard, terwijl de alleenzetelende rechter enkel bevoegd is wanneer het beroep kennelijk ongegrond is;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie in haar appreciatie niet kan worden gesanctioneerd;

3.3.3. Overwegende dat de aangevochten beslissing afdoende geschraagd is door de verwijzing naar de wijzigingen in het land van herkomst, met name de val van het MOBUTU-regime, dat betrokkene was ontvlucht; dat het dan ook volstaat de kritiek op dit motief te onderzoeken; dat in haar beroepsakte verzoekster onder het opschrift "actualité de ma demande d'asile politique" schreef dat ze ondanks de val van het MOBUTU-regime nog gevaar loopt omdat ze voorvechtster is van democratie en fundamentele mensenrechten en omdat onder het nieuwe bewind haar beweging "Femme Debout" in KISANGANI al slachtoffers kende; dat blijkens de motivering van de bestreden beslissing de Vaste Beroepscommissie dit verweer onder ogen heeft genomen doch verworpen omdat "er voor appellante tot hiertoe uit geen enkel element kan blijken dat zij ooit in contact kwam met de huidige nieuwe bewindvoerders zodat niet kan ontkend worden dat er sinds het nieuwe bewind, geen enkel op haar persoon betrekking hebben gegeven kan worden aangebracht"; dat dit motief door verzoekster niet in het minst wordt bekritiseerd, laat staan dat ze aantoonst dat de Vaste Beroepscommissie zich terzake heeft vergist; dat de gemachtigde bijzit-

ter zijn appreciatiebevoegdheid niet te buiten is gegaan toen hij oordeelde dat de door betrokkene o.m. i.v.m. de actualiteit van haar vrees gegeven uitleg manifest niet tot een andere beslissing in beroep kon leiden zodat haar beroep kennelijk ongegrond was; dat artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 niet voorschrijft dat in het dispositief van de eindbeslissing desgevallend uitdrukkelijk moet worden vermeld dat het beroep kennelijk ongegrond is; dat bij beschikking van 5 september 1997 de gemachtigde bijzitter besliste het beroep van verzoekster zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen omdat "na inzage van het verzoekschrift tot beroep de indruk is ontstaan dat dit beroep overkomt als kennelijk ongegrond"; dat door zelf als alleenrechtsprekend lid over het beroep van verzoekster uitspraak te doen en de behandeling ervan derhalve niet naar een drieledige kamer te verwijzen, de gemachtigde bijzitter impliciet maar zeker te kennen heeft gegeven dat zijn eerste indruk naderhand werd bevestigd en het beroep inderdaad als kennelijk ongegrond moest worden aangemerkt; dat het derde middel niet gegrond is,

#### **B E S L U I T :**

##### **Artikel 1.**

Het beroep wordt verworpen.

##### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een februari tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN,  
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,  
griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VANHOUTTE.**

**A. BEIRLAEN.**